

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายที่ดิน

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗

คดีที่โจทก์เป็นเอกชนยื่นฟ้องจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองและจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๗ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐว่า โจทก์ครอบครองที่ดิน ส.ค. ๑ เนื้อที่ ๗๐ ไร่ ๑ งาน ๔๒ ตารางวา จำเลยทั้งเจ็ดกับพวกร่วมกันบุกรุกเข้าไปในที่ดินของโจทก์โดยไม่ได้รับอนุญาตและนำป้ายชื่อมีข้อความว่า ห้ามมิให้ผู้ใดบุกรุกหรือกระทำใดๆ ในดินสาธารณประโยชน์ “หนองตาคลอง” ซึ่งอยู่ระหว่างการรังวัด ออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้จำเลยทั้งเจ็ดร่วมกันรื้อถอนป้ายประกาศและปรับสภาพที่ดินของโจทก์ให้อยู่ในสภาพเดิมกับห้ามจำเลยทั้งเจ็ดและบริวารยุ่งเกี่ยวกับที่ดินของโจทก์และให้ร่วมกันชำระค่าเสียหายให้แก่โจทก์นับถัดจากวันฟ้องเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งเจ็ดจะรื้อถอนป้ายและปรับสภาพที่ดินของโจทก์ให้อยู่ในสภาพเดิม จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗ ให้การในทำนองเดียวกันว่า ที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์และเป็นคนละแปลงกับที่ดินพิพาท จำเลยทั้งเจ็ดปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่และใช้อำนาจตามกฎหมาย โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เห็นว่า โจทก์กล่าวอ้างว่าตนมีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทตาม ส.ค. ๑ การกระทำของจำเลยทั้งเจ็ดที่ปักป้ายห้ามโจทก์เข้าไปกระทำการใดในที่ดินของโจทก์ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ส่วนจำเลยทั้งเจ็ดให้การต่อสู้ว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ดินสาธารณประโยชน์ โจทก์ครอบครองที่ดินคนละแปลงกับที่ดินพิพาท เมื่อพิจารณาความมุ่งหมายของโจทก์ที่ฟ้องคดีต่อศาลก็เพื่อให้ศาลรับรองหรือคุ้มครองสิทธิในที่ดินของโจทก์ แต่การที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอของโจทก์ได้นั้น จำต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่า ที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ตามที่กล่าวอ้างหรือเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินเป็นสำคัญ แล้วจึงจะพิจารณาประเด็นอื่นต่อไป จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม